Leiwast ja leiwa-jätkust.

Juhtus wiimsel möda läinud aastail meie maal saggedaste wilja-äpparduſt, jäolt ſeſt et mönnikord pöane ehk ſaddune ilm ehk warrane külma-ärmatis ſui wiljale, mönnikord pakkane talw rukki orraſele kahjo teggi; jäolt jälle ſeſt, et aaſt aastalt rahwa kehwus ſuremaks tõuſis, mis läbbi úhhel pool ſönniko pudus, teiſel pool wäſſind rammeto töö-lojus korraliſt pöllo koſſutamiſt ning arrimiſt árra kelas; ſellepärraſt, parrako Jummal mitmel paikul rahwaſt näggime, kes omma árra kurnatud pöllo-maid piſſut adra ſahhaga läbbi ſorkis, ſeemet otſekui ſea tuhnismaale ripputas ja niſamma waeſtwiſi mulla ſiſſe ſiblis, kos mättad ning umbrohhi orraſt árra lämmatas. — Mönningad korjaſid haorago kokko, mis ſönniko aſſemel maa-pinnaga pöllul árra pölletaſid, ehk weddaſid laudas pöllenud

ſönnikud, kennel ſuggugi ennam rammo ep olnud, nurme peále; — ſenna jure tulli weel illine mahhateggemine, kui külwi-aeg jubba ammo möda olli läinud, mis läbbi rukki-orras ſüggiſel ei jöudnud juurduma, egga ſui-willi enne külma ärmatiſi küpſema. Kehwal olli ſeemne pudus, mönnel ep olnud adra-ette-pandawad, ja mitmel muil ſündis aſſi ooſetuſe läbi, ja kostis mönni rummal: egga mo iſſa egga iſſa-iſſagi warremine ei akkand külwama! Ommeteggi näggi iggamees omma ſimaga möiſa wäljal, kos nurmed kangeste ſönnikud ja korrapärraliſt arrimiſt ſaiwad, paljo parremad wilja ſigginemiſt; agga ei olnud möiſa wäljal iſſi Jummalat egga teiſtwiſi ilma.

Kui nüüd Kalendri-teggija tähhekatsja torniſt taewa tähtede liikumiſt, kuu ning päikeſe warjutsmiſe arwu ja muud targale öppetuſeks puduwad asjo tähhele-panneb, ſiis ullatab ka mönda temmale silma, mis maa peäl ſünnib; ſellepärraſt on ta nöuks wötnud igga aasta üht ja teiſt wiggaliſt maja piddamiſe pruki luggijale kuulutada ja öppetuſt-otſijale mönnuſat nöu anda. — Igga üks innimene, ellago ta misſugguſes ſeiſusſes, kes nöu ning jöudo nöda püab eddaſi ſada, leiab Jummala poolt ön-

Tarto- ja WÃƒÂ¡rroma Kalender 1842, lk. 22